

ת"פ 2896/07/15 - מדינת ישראל נגד יעקב רפי כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2896-07-15 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

יעקב רפי כהן
ע"י ב"כ עו"ד שרון קינן

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ), אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

2. בתקופה הרלוואנטית לאירוע מושא כתב האישום התגורר הנאשם בבית מס' 1 ברחוב החרמון, בשכונת נווה צדק בתל-אביב. מדובר ברחוב צר וחד-סיטרי, שכיוון התנועה בו הוא מהמספרים הגדולים לכיוון המספרים הקטנים (להלן - הרחוב). המתלוננת ובעלה (להלן - דוד) התגוררו בסמיכות מקום, ברחוב נווה צדק (שני הרחובות מצטלבים זה עם זה). המתלוננת ודוד הם ילידי-חוץ ועברית אינה שפת אמם. דוד העיד לפניי בשפה הצרפתית, אך המתלוננת העידה בשפה העברית. עוד יש לציין כי בעת האירוע היתה המתלוננת בהיריון מתקדם.
3. על-פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום שישי 11.04.2014 בשעה 14:30 לערך, הגיעה המתלוננת עם רכבה לרחוב ובסמוך לבית מס' 5 נעמדה על הכביש, בשל בעיה במצבר. המתלוננת התקשרה לדוד והלה הגיע למקום ונצמד עם רכבו לרכבה, על מנת לסייע לה, באופן שרכבו חסם את התנועה ברחוב.
- דקות מספר לאחר מכן הגיע הנאשם למקום ברכבו (במטרה להגיע לביתו, כאמור בבית מס' 1 ברחוב). הנאשם החל לצפור ולצעוק למתלוננת ולדוד כי יזיזו את רכביהם משום שהוא גר במקום ורוצה לעבור. דוד פנה לנאשם והסביר לו כי עליו לחכות מספר דקות ואז יפנה את הכביש. הנאשם המשיך לצעוק ולהתעמת עם דוד באמרו "אם אתה לא רוצה לזוז אני אגרום לך לזוז" ונסע לכיוון רכבו של דוד עד אשר פגע בו. בהמשך ובסמוך איים הנאשם על דוד בכך שיחסל אותו ויחתוך את כל משפחתו לחתיכות. דוד ניגש לרכבו והזיז אותו מעט.

במקביל קילל הנאשם את המתלוננת במילים "שרמוטה בת זונה" ומשך הכניסה המתלוננת את ידיה לחלון הנהג שברכב הנאשם וזה תפס בידיה והחל נוסע כשהוא גורר את המתלוננת לאורך כחמישה מטרים עד אשר נפלה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שפשופים ושריטות בידה, רגלה וישבנה.

4. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירה של **איומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

5. כבר עתה ראוי להעיר, כפי שעוד יוסבר בהרחבה בהמשך הדברים, כי בסופו של יום, לאחר שמיעת הראיות, הסתבר שהאירוע מושא כתב האישום (להלן - האירוע) תואר בעובדות כתב האישום באופן חלקי מאוד ובלתי מדויק. הלכה למעשה, האירוע היה אירוע מורכב וממושך, וכלל ארבעה שלבים שונים. בנוסף, עובדות שונות שנטענו בכתב האישום - החל מעובדה פעוטה כמו הגעת המתלוננת למקום, בעוד שלמעשה היא חנתה שם מקודם ולא על הכביש אלא חצי על המדרכה, וכלה בעובדה מרכזית כמו העובדה שבאירוע המתלוננת נפלה להבדיל מנגררה - הסתברו כשגויות או לכל הפחות לא-מוכחות.

6. עוד יש לציין, בפתח הדברים, את התנהלותו הבעייתית של הנאשם בבית המשפט, בעיקר עד לתחילת שמיעת הראיות; התנהלות אשר הביאה לתקלות שונות בניהול המשפט ולדחיות רבות. בהקשר אחרון זה יוטעם כי הנאשם הגיש בקשות דחייה חוזרות ונשנות, בין השאר בשל מספר חילופי ייצוג בנסיבות שלא הובהרו דיין. בנוסף, בשלב מסוים הפסיק הנאשם להתייצב בבית המשפט ולאחר מכן אף יצא מן הארץ; והכל באופן שהביא לדחיות נוספות של דיונים ולהתליית ההליכים המשפטיים בתיק זה תוך הוצאת צו מעצר נגד הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 14). ההליכים המשפטיים בתיק חודשו רק לאחר מעצרו של הנאשם, עת הגיע חזרה ארצה, ועקב כך שמיעת הראיות בבית המשפט החלה בעיכוב ניכר.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו שלושה עדי ראיה: המתלוננת, דוד ושכן שהתגורר בבנין מס' 9 ברחוב, אשר ראה חלק מהאירוע מבעד לחלון ביתו (להלן - השכן). עוד העידו בבית המשפט השוטרים רס"מ שי ימין, שוטר תנועה שהוזעק למקום, ורפ"ק אביב שפנצר, שגבה את הודעת הנאשם. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, בהסכמה.

(1) עיקר עדות המתלוננת:

8. הודעת המתלוננת נגבתה רק יומיים לאחר האירוע, דהיינו ביום ראשון 13.04.14. בעדותה בבית המשפט הסבירה המתלוננת כי הודעתה נגבתה במועד הנ"ל משום שביום שבת, לאחר ששחררה מטיפול רפואי, לא נמצא חוקר דובר אנגלית בתחנה (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 31 ואילך). עם זאת, כשנשאלה המתלוננת אם הודעתה נגבתה בסופו של דבר בשפה האנגלית או העברית, היא השיבה: "**חצי חצי**" (שם, עמ' 28 שורה 8).

הודעת המתלוננת הוגשה חלף חקירתה הראשית (סומנה ת/1) וכן הוגשו תמונות החבלות שנגרמו לה -

שפשופים ושריטות - תמונות שצולמו במשטרה ביום גביית עדותה, 13.04.14 (סומנו ת/4).

9. הודעתה של המתלוננת היא קצרה ותמציתית מאוד, ומכילה למעשה רק חלק מפרטי האירוע. בהודעה מצינת המתלוננת כי רכבה חנה ברחוב "על חצי מדרכה וחצי כביש" (ת/1, שורה 4) ומשום שהמצבר ברכב נגמר הגיע בעלה כדי לסייע בהתנעתו. או אז:

(הנאשם) צפר צעק וקילל אותנו שנינו את הרכבים שלנו כי זה מפריע לו לעבור ושהוא גר במקום הסברתי לו שאני בהיריון חודש 9... החשוד איים שאנחנו לא יודעים מי הוא ואיים שיחתוך את בעלי כי בעלי התווכח אתו איים שיחתוך אותו לחתיכות ושיהרוג אותו ואת כל משפחתו ואיים שיש לו נשק ברכב. אני התקשרתי להזמין משטרה... השוטרים הגיעו אחרי חצי שעה בערך ופגשו בו ובנו ודיברו איתו, היו עדים במקום 3 אנשים בערך והשוטר כתב את הפרטים שלהם בדו"ח. לציין שלפני שהשוטרים הגיעו אני התקדמתי לכיוון הרכב שלו כשהוא בתוך הרכב שלו החשוד קילל אותי שרמוטה בת זונה ו[כ]שאני באתי לסתום לו את הפה עם היד שלי הוא תפס את ידי ונסע עם רכבו וגרר אותי על הכביש בערך 5 מטר ואני נחבלתי בגופי (ת/1, שורה 6 ואילך)[1].

10. בחקירתה הנגדית של המתלוננת הסתבר כי מדובר, כאמור, בתיאור תמציתי בלבד שאינו כולל חלק ניכר מהאירוע. הלכה למעשה, לפי עדותה של המתלוננת, דובר באירוע מורכב שכלל ארבעה שלבים נפרדים, כלהלן:

שלב א': הנאשם מגיע לרחוב ומבקש מהמתלוננת ודוד, בצעקות ובקללות, לפנות לו את הדרך. דוד מבקש מהמתלוננת להיכנס לרכבו (שכזכור חסם את הכביש) ולהיזז. הנאשם, שכנראה אצה לו הדרך, פוגע עם רכבו באחורי רכבו של דוד.

שלב ב': דוד, ש"נורא התעצבן" עקב מעשי הנאשם, מכה בידו על מכסה המנוע של רכבו של הנאשם ואומר לו: "למה אתה דופק את האוטו אשתי בהיריון" (פרוטוקול, עמ' 26 שורה 3 ואילך; עמ' 28 שורה 26 ואילך). המתלוננת מבחינה, באמצעות המראה, כי הנאשם מחפש דבר מה בתא הכפפות וחוששת שמדובר בנשק. המתלוננת יוצאת אפוא מהרכב על מנת להזהיר את דוד ולתרגם לו את דברי הנאשם ובמקביל מתקשרת למשטרה.

יטעם, כי לפי גרסת המתלוננת היא לא מבחינה בשלב זה של האירוע במגע פיזי בין דוד לבין הנאשם (פרוטוקול, עמ' 27 שורה 14 ו-32) - למרות שדוד עצמו העיד כי תפס את ידו של הנאשם על מנת למנוע ממנו להגיע לתא הכפפות ואף נטל מהנאשם את מכשיר הטלפון שלו (ר' בפסקה 18 שלהלן).

שלב ג': דוד נכנס לרכבו ומזיז אותו להמשך הרחוב. במקביל מופיע ממול, מהצד השני של הרחוב (דהיינו בניגוד לכיוון הנסיעה ברחוב), רכב נוסף שבו, כך לדברי המתלוננת, חבר של הנאשם. או אז מתקרבת המתלוננת לחלון הנהג ברכבו של הנאשם - כאשר הנאשם יושב ברכבו, במושב הנהג - כדי לומר לנאשם "כמה שהוא זבל וחרא של בן אדם ואז באותו רגע הוא תפס לי את היד ובדיק דוד חנה את האוטו ואז הוא הפיל אותי על הרצפה תוך כדי נסיעה" (פרוטוקול, עמ' 29 שורה 3 ואילך).

במקום אחר הבהירה המתלוננת כי הנאשם קילל אותה ובתגובה לכך היא אמרה לו שהוא זבל של בן אדם ודרשה ממנו לסתום את הפה, תוך שהיא מנסה לשים את ידה (בתנועה אצבע) על פיו של הנאשם (שם, עמ' 28 שורה 5 ואילך).

שלב ד': דוד יורד מרכבו ומבחין במתלוננת כשהיא עומדת בצד, בוכה וחבולה. דוד שואל את המתלוננת אם הנאשם "נגע בי ואז הוא (דוד - ש.א.) רץ אליו להרביץ לו להרוג אותו מכות וזה בטח כי אם מישהו נוגע לי באחד הילדים אני גם הייתי עושה את זה כי זו תגובה טבעית" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 7 ואילך; עמ' 27 שורה 3 ואילך).

המתלוננת מוסיפה ומתארת שהנאשם מתחיל לרוץ במעגלים סביב רכבו, כשדוד רודף אחריו, עד שהחבר של הנאשם תופס את הנאשם ואחד השכנים (כנראה השכן שהעיד לפניי) תופס את דוד. או אז, בחלוף מספר דקות, מגיעים השוטרים (שם, עמ' 29 שורה 9 ואילך).

11. בחקירה הנגדית עמדה המתלוננת באופן עקבי על גרסתה, שלפיה הנאשם תפס בידה ובשל כך היא נפלה. עם זאת, הגם שהמתלוננת הכחישה כי היא זו שהכניסה את ידה לתוך רכבו של הנאשם, היא אישרה כי ייתכן שכך נראה הדבר; וכדבריה:

אני לא הכנסתי את היד שלי לאוטו. ברגע שעשיתי ככה (מדגימה את היד על הפה) אולי זה היה נראה כי אני מכניסה את היד אליו אבל ביד ימין היה לי חוברת של האוטו וטלפון. אולי הוא חשב שבאתי לעשות לו משהו. מה אני יכולה לעשות עם יד שמאל ואני בכלל ימנית. אני אישה בהריון. טעות שלי שהתקרבתי אליו הייתי יכולה להימנע מזה לגמרי לא הייתי צריכה להתקרב אליו (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 3 ואילך).

12. במקום אחר - ובהקשר לדבריה הנ"ל שלפיהם ייתכן והנאשם סבר שהיא באה "לעשות לו משהו" - אישרה המתלוננת, בהגינותה, כי ייתכן שמעשיו של הנאשם בתפיסת ידה היו תולדה של תגובת-בהלה, שכתוצאה ממנה היא נפלה:

ברגע שעשיתי עם היד הוא נבהל וחשב שאני הולכת לעשות לו [נ] משהו אז הוא נבהל ונתן גז ואני הייתי צריכה ללכת אחורה ואז שלא יכולתי ללכת נפלתי הייתי עם נעל שטוחה (פרוטוקול, עמ' 28 שורה 20 ואילך).

13. עוד ציינה המתלוננת כי להערכתה בעת האירוע הנאשם לא היה במצב שפוי, אולי כתוצאה משימוש בסמים או באלכוהול; וכדבריה:

אני רוצה לציין משהו. הנאשם לא היה במצב שפוי בעיניי. כל השפתיים שלו היו חומים והשיער שלו היה פרוע כל האוטו שלו היו בקבוקים ריקים של אלכוהול והיה לו ריח של אלכוהול ואני חושבת שהוא לא היה אז שפוי, אם הוא היה שפוי אני בטוחה שהוא לא היה עושה את זה (בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 11 ואילך. בהמשך הוסיפה המתלוננת כי הנאשם היה אגרסיבי מאוד, אולי בשל שילוב צריכת סמים ואלכוהול).

14. המתלוננת סיפרה על הנזקים שנגרמו לה בעקבות האירוע, שבעטיו היא גם נאלצה לבטל את מסיבת יום ההולדת של בתה תוך גרימת עגמת נפש רבה, וחיוותה דעה שלילית על הנאשם: "הוא חרא של בן אדם. יש לו הרבה בעיות והרבה סמים והגרוש שלי עבד אצלו במטבח ואמר שזה איש שמדבר חרא לאנשים מתנהג חרא לאנשים זורק דברים לאנשים ומישהו צריך לעשות פה תביעה" (פרוטוקול, עמ' 31 שורה 3 ואילך). במקום אחר פנתה המתלוננת ישירות לנאשם והטיחה בו: "תסתכל לי בעיניים, איך עשית לי דבר כזה לאישה בהריון? יכולתי לאבד את התינוק שלי אתה יודע את זה" (שם, עמ' 30 שורה 17 ואילך).

15. המתלוננת אישרה כי בעקבות הנזקים שנגרמו לה היא המציאה לנאשם מכתב מעורר-דין, בו דרשה מהנאשם פיצויים בסך של 450,000 ₪, אך הוסיפה כי לא המשיכה בהליכים האזרחיים משום ששמעה על התמוטטותו של הנאשם ועל קשייו וריחמה עליו (פרוטוקול, עמ' 30 שורה 24 ואילך).

(2) עיקר עדותו של דוד:

16. דוד העיד בבית המשפט בסיוע מתורגמנית לשפה הצרפתית, הגם שתוך כדי עדותו ענה לחלק מהשאלות שנשאל בשפה האנגלית. לפי גרסתו הוא הגיע לרכבה של אשתו-המתלוננת, על מנת להטעין את המצבר שלה באמצעות כבלים. דוד אישר כי בשל פעולה זו רכב חסם את הרחוב, אך הוסיף שהסביר לאנשים שהגיעו את המצב והם חיו. או אז: **"הנאשם הגיע, הסברתי לו אותו הדבר מה שהסברתי לאחרים, הוא לא רצה לחכות 'אם לא תזיז את האוטו שלך אני זיז אותו', ככה הוא אמר"** (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 16 ואילך; ר' גם עמ' 51 שורה 29 ואילך; עמ' 52 שורה 14 ואילך).

17. דוד ביקש אפוא מהמתלוננת שתעלה לרכבו, כדי להזיז, אך הנאשם החל לדחוף את רכבו של דוד באמצעות רכבו. דוד אמר לנאשם **"מה אתה עושה אתה משוגע? הוא ענה לי 'אתה לא יודע מי אני', אמר לי את זה באנגלית, 'אתה לא יודע מי אני, אני אהרוג אותך ואת המשפחה שלך'"** (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 28 ואילך).

18. דוד תיאר את שלבי האירוע באופן דומה למדי לאשתו-המתלוננת, ואף ציין כמוה כי הנאשם נראה כמצוי במצב לא טוב. עם זאת, בהקשר זה ראוי לציין את הנקודות הבאות:

ראשית, בהתייחס לשלב ב' של האירוע (כהגדרתו דלעיל) סיפר דוד שהנאשם **"ניסה להוציא משהו מתא הכפפות אז אני החזקתי את היד שלו, אחר כך לקחתי את הטלפון שלו"**. בהמשך הדברים הבהיר דוד כי הוא לא תקף את הנאשם, אלא נגע בו ביד בלבד (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 5 ואילך; שורה 28).

שנית, כיוון שדוד הזיז את רכבו ממקום האירוע לכיוון תחילת הרחוב - דהיינו: בכיוון הנסיעה ברחוב החד-סטרי - הוא סיפר כי ראה את שלב ג' של האירוע רק באמצעות מראת הרכב, לאחר שתשומת ליבו הוסבה עקב רעשים; וכדבריו: **"הסתכלתי בראי של האוטו שלי וראיתי שהוא מחזיק את היד של אשתי מהחלון של האוטו וראיתי את אשתי נופלת והוא נוסע, הוא היה בנסיעה. רצתי, השארתי את האוטו עם המפתחות ורצתי, אשתי היתה בהיריון ואני רצתי להוציא אותה"** (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 11 ואילך).

שלישית, את התנהגותו בשלב ד' של האירוע הסביר דוד בזעמו על הנאשם עקב כך שראה את אשתו פגועה ומדממת. לדבריו: **"אני רצתי אליו, רציתי להרביץ לו, הוא רץ כמו עכבר סביב הרכב שלו. השכנים של השכונה לקחו אותי ואמרו לי לא לנגוע בו, הם החזיקו אותי ואמרו לי לא לגעת בו. אבל היה לי חשק לעשות את זה"** (שם, עמ' 48 שורה 14 ואילך).

19. המתלוננת, שישבה באולם במהלך חקירתו הנגדית של דוד, העירה הערות עד שהוצאה מן האולם (בפרוטוקול, עמ' 49 שורה 23; עמ' 50 שורה 4). דוד אישר, לשאלות הסניגור, כי הוא אכן רב עם הנאשם, אך הכחיש שנגע בנאשם למעט בתפיסת ידו (שם, עמ' 48 שורה 25 ואילך; עמ' 50 שורה 24). בנוסף אישר דוד כי היכה בידו על מכסה המנוע של רכב הנאשם, אך הסביר זאת בכך שהנאשם **"נכנס באוטו שלי"**, והוסיף שאפילו לא נגרם נזק לפח (שם, עמ' 51 שורה 25; עמ' 52 שורה 19).

עמוד 5

ואילך).

20. לשאלות חוזרות השיב דוד, תוך שעמד על גרסתו, כי הוא אכן ראה את הנאשם דרך מראת הרכב אוחז במתלוננת, הגם שדייק וציין כי המתלוננת נפלה (להבדיל מנגררה); וכדבריו: **"אני רואה שהוא תופס לה את היד, הוא מחזיק לה ביד והוא מסייע את האוטו, מאיץ את האוטו והיא נופלת"**. כשנתבקש דוד להסביר מדוע בהודעתו דיבר על גרירה, הוא השיב שנחקר באנגלית וייתכן שהתרגום לא היה מדויק (בפרוטוקול, עמ' 49 שורה 26 ואילך; עמ' 50 שורה 13. יצוין עם זאת שההגנה לא ביקשה להגיש את הודעתו של דוד וממילא לא ניתן לקבוע כי קיימות סתירות בין האמור בהודעתו לבין עדותו בבית המשפט).

21. עוד יש לציין, באותו ההקשר, כי כשעומת דוד עם אמירתו בהודעתו - שלפיה כאשר הנאשם החל לצעוק הוא אמר לנאשם שעד שלא יסיים רכבו יישאר במקום לנצח - הוא לא הכחישה. דוד הוסיף והסביר את האמירה כתגובה להתנהגותו הלא-מנומסת ולא-מתחשבת של הנאשם (בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 31 ואילך).

(3) עיקר עדות השכן:

22. השכן התגורר, בתקופה הרלוואנטית לאירוע, בבית מס' 9 ברחוב. בשל גרסת השכן כי הוא היה עד לשלב ג' של האירוע, אותו ראה מחלון ביתו, ישנה חשיבות לכתובתו הנ"ל, משום שנוכח כיוון הנסיעה ברחוב - כאשר שלב ג' של האירוע התרחש כזכור ליד בית מס' 5 - משמעות הדבר היא שהעד צפה בכלי הרכב מאחור, עובדה שיש בה כדי להשליך על מהות הפרטים שאותם היה ביכולתו למסור במדויק.

23. השכן סיפר, בחקירתו הראשית, כי במועד הרלוואנטי הוא הכיר את המתלוננת כשכנה, ואילו את הנאשם הכיר מתוך פרסומים בתקשורת. לדבריו, במועד האירוע הוא שהה עם אשתו במיטה, אזי:

שמענו צעקות בחוץ, קמתי לראות מהחלון, זה קומה ראשונה על הרחוב, אני מטר או שניים מהמדרכה. ראיתי רכב שהנאשם ישב בפנים, היא עמדה לידו בחלון, צעקה משהו על זה שהוא נתן לה דפיקה עם הרכב, הוא אמר לה משהו על זה שהיא חוסמת את חילופי הדברים לא שמעתי, יותר קיבלתי מידע אחר כך. הוא היה עם יד שמאל על ההגה, עם יד ימין הוא תפס לה את היד ושם גז, היא נגררה על הרצפה בערך שני מטר, נפלה על הרצפה (עמ' 43 שורה 15 ואילך; שורה 25 ואילך).

24. בחקירתו הראשית הוסיף השכן פרטים רבים, שאותם למד לדבריו לאחר האירוע, וביניהם שהנאשם **"מהעצבים התדרדר ונתן לה "נשיקה" מאחורה ואז היא יצאה החוצה להתעמת איתו... בעיניים שלי ראיתי רק את המעשה עצמו, ומיד אחר כך רצתי לרחוב"** (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 7 ואילך).

25. בחקירה הנגדית הוטח בשכן כי במשטרה הוא מסר שהבחין בנהג של רכב צועק על אישה, כאשר בעלה של אותה אישה עצר במקום על מנת לתת כבלים, והשכן השיב: **"זה היה שעה וחצי אחרי האירוע. זה מה שאמרתי לשוטר בהדרכה של השוטר של מה שהיה באירוע מה שקרה"** (פרוטוקול, עמ' 45 שורה 20). השכן שב והדגיש כי כל שראה בעינו הוא כלהלן: **"יצאתי החוצה מהחלון, ראיתי אישה רוכנת לרכב של האדון שתי שניות אחר כך, חמש שניות, תפס לה את היד ושם גז, ראיתי אותה נגררת ואת השמלה שלה באוויר. כל השאר ספקולציות זה ניזון ממידע**

שקיבלתי מבחוץ" (שם, שורה 28 ואילך).

26. השכן אישר שראה את המתלוננת מכניסה את ידיה לרכבו של הנאשם ומנסה לתפוס אותו והוסיף: **"היא שמה לו יד על היד שתפסה את ההגה, הוא הצליב יד ונסע (מדגים יד שמאל על ההגה ויד ימין אותה מצליב הנאשם לכיוון המתלוננת)... היא עמדה ככה על הרכב, רכנה, כנראה שהוא עשה תנועה של לזוז, היא שמה לו יד על היד, על הכתף, ואז הוא תפס אותה עם יד ימין שלו... המ[רפ]ק של הנהג היה על החלון, חצי בפנים חצי בחוץ אז לא ראיתי את הדקויות [א]ם היד שלה עברה את הקו של החלון"** (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 11 ואילך).
27. עוד יש לציין כי לשאלה אם הבחין במריבות או בהתגוששות, או באנשים המנסים להפריד בין הניצים, השיב השכן: **"לא ראיתי מריבות, יותר התעסקתי במתן עזרה לאישה מבחינת ההלם של הנפילה, היו צעקות מסביב, לא יודע מי צעק על מי, היו מלא שכנים שיצאו. היו כאלה שגם אמרו שיבואו להעיד והעידו במשטרה אך משום מה הם לא פה היום"** (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 28 ואילך).

(4) עיקר עדויות השוטרים:

28. שוטר התנועה רס"מ שי ימין, שהגיע לבדו לזירה, ערך דו"ח פעולה ביום האירוע (הדו"ח, מיום 11.04.14, הוגש וסומן ת/2). כפי שמסר רס"מ ימין לזירה גם הגיעה, כדי לסייע, נידת סויר עם שוטר סויר. תחת **"פרטי התאונה"** נרשם בדו"ח הפעולה יום 11.04.14 שעה 14:43 והמיקום צוין כרחוב חרמון מס' 5 תל-אביב. יש לציין, כי הדו"ח שהוגש לבית המשפט הוא העתק של הדו"ח המקורי, שנרשם בכתב יד מטושטש וקשה לקריאה.
29. בגוף דו"ח הפעולה, תחת הכותרת **"ראיתי במקום"**, רשם רס"מ ימין: **"ראיתי את אשתו של נהג 2 (דוד - ש.א.) שטענה שנהג 1 (הנאשם - ש.א.) תקף אותה... סימני שפשוף על רגליה + לכלוך על בגדיה. נסערת אישה בהריון וויכוח על מעבר ברח' החרמון, שוטר סויר לקח עדות מעדי ראייה. לא הבחנתי בנזקים לרכבים. הוחלפו פרטים ביניהם הופנו להגשת תלונה הדדית"** (ר' בדו"ח ת/2).
30. את הדברים שאמר הנאשם ציין רס"מ ימין בדו"ח ת/2 כלהלן: **"הם הורידו דברים באמצע הכביש, הגבר הגיע ונתן לי אגרופים בפנים, האישה הגיעה[ה] תקפה אותי תפסתי אותה בשערה ובגלל זה היא נפלה. אין לי תיקים במשטרה אפילו דו"ח תנועה אין לי";** ואת הדברים שאמר דוד ציין: **"באנגלית - הוא תקף את אשתי תעצור אותו, האוטו לא אכפת לי אכפת לי מאשתי"**.
- בעמוד השני לדו"ח הפעולה, בהתייחס לנפגעים שפוננו לטיפול רפואי, צוין כי המתלוננת מסרה שתתפנה עצמאית. בנוסף צוין, בעמוד זה, שם של עד לתאונה עם מס' טלפון. יוטעם, כי לא מדובר באחד מהעדים הנקובים בכתב האישום.
31. בחקירתו הנגדית נשאל רס"מ ימין אם אחד הנהגים היה בעל התנהגות חריגה, או שיכור, ולכן השיב כי אם היה מבחין בהתנהגות חריגה היה מציין זאת בדו"ח הפעולה שערך (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 13 ואילך).
32. רפ"ק אביב שפנצר - שגבה את הודעת הנאשם ביום 14.04.14, מספר ימים לאחר האירוע

שכזכור אירע ביום 11.04.14 (סומנה ת/3) - העיד אף הוא לפניי. בפני רפ"ק שפנצר הוצג דו"ח פעולה לא חתום של שוטר הסיור שהגיע לזירה (הדו"ח לא הוגש לפניי, כנראה בשל אי בהירות בשאלת זהות עורכו), והלה אישר כי מדובר ב"דו"ח לקוי" (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 26).

33. כשנשאל, בחקירה נגדית, מדוע לא נחקרו עדים נוספים לאירוע, השיב רפ"ק שפנצר: "לפחות לפי מה שחברי אומר שאכן היו פעולות שהיה מקום לבצען, ובטח שבחלון הזמן אני לא זוכר את אופן התנהלות התיק, אבל בוצעו פעולות החקירה הנדרשות, כדי להביא את התיק לפתחו של בית המשפט" (פרוטוקול, עמ' 40 שורה 1 ואילך).

34. רפ"ק שפנצר גבה כאמור את הודעת הנאשם (ת/3), בה תיאר הנאשם את האירוע כלהלן:

ביום שישי האחרון בשעות הצהריים הגעתי לרחוב עם הרכב שלי. בת[ח]ילת הר[חוב], ממש בהצטלבות של רח' החרמון עם רח' נוה צדק חנו רכבים לכל שולי הרחוב ובתחילת הרחוב חסם רכב את הכביש. אני עצרתי מאחוריו ואפילו לא צפרתי. אז הגיעה אישה שאני לא מכיר, היא ניגשה אלי לחלון הרכב ואמרה לי, שאלה אותי [א]ם יש לי כבלים להטעין כי הם רצו להטעין רכב מיני מיינור שעמד בצד. כשאמרתי לה שאין לי ואני גם לא יודע לעשות את זה אז ביקשתי ממנה שיזיזו את הרכב קצת אחורה כדי שאני יוכל לעבור. אז פתאום הגיע גבר מכיוון הדלת השנייה של הרכב וכשראיתי אותו מולי ביקשתי ממנ[ו] שיזיז את הרכב שנייה כדי שאני יוכל לעבור וגם ככה אין לו כבלים להטעין אז למה לחסום את הכביש. פתאום האיש הזה נתן שתי מכות על מכסה המנוע של הרכב שלי והתחיל לצעוק משהו כמו "יו פיי מי" באנגלית. בשלב הזה הגיעו שני רכבים אחריי ועצרו, אנשים לא יצאו מהרכב. היא פתאום חזרה לבעלה עם אבן מהרצפה בצבע אפור, אבן משתלבת, היא התחילה לצעוק ואמרה לבעלה באנגלית שאני עברין ויש לי נשק. הוא התחיל לאיים באגרופ עלי דרך החלון וניסה לתקוף אות[ו] באגרופים דרך החלון כשאני יושב ברכב שלי. בשלב הזה אלו שעמדו ברכבים מאחורי יצאו והרגיעו אותם. שאלו אותו מה הבעיה והוא אמר באנגלית ואני שמעתי אותו אומר שאני נכנסתי בו מאחורה עם הרכב. הם אפילו אמרו לי שהם עדים שלי שלא היתה שום תאונה (ת/3, שורה 4 ואילך).

35. בשלב זה, כך לפי גרסת הנאשם, הגיע אדם נוסף מקצה הרחוב, אשר ניסה להרגיע את הרוחות. דוד נכנס לרכבו והזיזו מהמקום, וגם הוא עצמו התקדם ברכבו מספר מטרים. או אז:

פתאום צצה לי האישה מקודם מצד שמאל, מהחלון שלי שהיה פתוח והתחילה לקלל אותי. אני הרמתי את החלון כדי לא לשמוע אותה ואז היא הכניסה את היד שלה דרך החלון ותפסה לי את השיער. אני הייתי כבר בנסיעה איטית כשהיא הכניסה את היד ואני הייתי בנהיגה ואולי קצת נבהלתי והמשכתי בנסיעה ואז שמעתי אותה צועקת. ישר עצרתי את הרכב, הסתכלתי בצד שמאל של המראה וראיתי שהיא על הרצפה. יצאתי מהרכב ואז בשלב זה הגיע בעלה ואיים עלי באגרופים. באו אנשים משני הצדדים ועצרו אותו ואז הגיעה המשטרה (ת/3, שורה 18 ואילך).

36. לטענת הנאשם, ברגע שהגיע שוטר למקום המתלוננת, שהיתה בריאה ושלמה, "אמרה למשטרה שיש לי נשק ושאני מ[א]פייה" (ת/3, שורה 25 ואילך). הנאשם הוסיף שהיו במקום "שכנים מהרחוב שראו את המקרה אבל המשטרה לא לקחו פרטים שלהם" (שם, שורה 34).

37. בנאשם הוטח כי הוא איים על המתלוננת ועל בעלה כי יפגע בהם ויחתוך אותם בסכין. הנאשם

הכחיש דברים אלה ואף הוסיף: "אני לא אמרתי דבר כזה ואני מוכן להיבדק במכונת אמת על זה ועל כל הסיפור וכל מה שאמרתי" (ת/3, שורה 38). בנוסף, הנאשם חזר והכחיש כי תקף את המתלוננת וטען כי דווקא המתלוננת היתה זו שקיללה אותו וגם "הביאה אבן והתחילה להגיד שאני איימתי עליה בנשק" (שם, שורה 50), כאשר לשיטתו "מדובר בהצגה אחת ענקית" (שם, שורה 55).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

38. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. בתחילת עדותו הראשית ציין הנאשם כי במועד האירוע הוא היה בעלים של מסעדה ושף. הנאשם תיאר את זירת האירוע והסביר כי משום שהרחוב הוא חד-סיטרי לא היתה לו אפשרות להגיע לביתו אלא מהכיוון בו נסע, כאשר רכבו של דוד חסם את הרחוב הצר.

39. הנאשם חזר על גרסתו בהודעתו במשטרה, שלפיה המתלוננת פנתה אליו לצורך סיוע במתן כבלים ולכך הוא השיב בשלילה, משום שאין לו כבלים, וביקש ממנה לפנות את הדרך. לטענת הנאשם, לאחר מכן הגיע דוד "ונתן ל[ני] שתי מכות על המכסה מנוע. הוא אמר לי באנגלית שנכנסתי לו ברכב ואני אשלם על כך" (בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 5 ואילך). הנאשם אישר כי במהלך האירוע הגיע רכב נוסף מהצד השני של הרחוב, כפי שציין גם בהודעתו. לטענתו, מדובר ברכב שנסע בהילוך אחורי, שבו היה שליח אותו הוא הכיר בעבר (שם, עמ' 57 שורה 11 ואילך).

40. את שלב המגע עם המתלוננת תיאר הנאשם כלהלן:

בזמן הזה גם אני הזמנתי משטרה וגם הם. ואז הוא (השליח הנטען הנ"ל - ש.א.) שכנע את האדון להתקדם הלאה, שיזיז את הרכב. כשהוא מתחיל לנסוע, הרכב הראשון של האזרח מתחיל לנסוע, האאודי (הרכב של דוד - ש.א.) מתחיל לנסוע וגם אני, היינו ב-10 קמ"ש, ואז מגיעה הגברת לחלון שלי, ומתחילה לקלל או משהו כזה, והכניסה ידיים ותפסה לי בשיער, אני הייתי בנהיגה מאד איטית, לחצתי על הכפתור של החלון כדי לסגור לה את החלון. ואז שמעתי פתאום צעקה. זו היתה הפעם הראשונה באותו שנייה עצרתי את הרכב וראיתי אותה במראה על הרצפה, הייתי בטוח שבטעות דרכתי לה על הרגל עם הרכב או משהו כזה, באותו רגע יצאתי מהרכב ורצתי לכיוון שלה, בפעם הראשונה. בעלה יצא מהרכב והתחיל לרדוף אחריי ולצעוק "אתה הרבצת לאשתי!", הרכב לפניו ועוד שכנים יצאו ועצרו אותו. אני ברחתי מפניו. הוא אדם גדול, אני ברחתי מפניו, הגיעו שני שוטרים, הגיעה גם נידת של מד"א באופנוע וגם שני שוטרים. אמרתי לשוטרים שיסתכלו, הגברת התחילה לרוץ מקצה לקצה של הרחוב וצעקה "זה רפאל, אסור לאכול אצלו, יש לו נשק באוטו, הוא רוצה לרצוח אותי". אני אומר לשוטר שמגיע "אתה לא רוצה לבדוק את הרכב אם היא צועקת שיש לי נשק ברכב?", אמרתי לשוטר שיבדוק, הוא אומר לי "עזוב אותך, תחליפו פרטים, אם אתם רוצים תגישו תלונה אחד נגד השני שבוע הבא כי יש חג היום" (פרוטוקול, עמ' 57 שורה 13 ואילך).

41. לטענת הנאשם בשלב זה הוא החליף פרטים עם המתלוננים ובכך נגמר האירוע. ואולם, במוצאי שבת התקשרה אליו עיתונאית והחלה לשאול אותו על אירוע מועצם, בו הוא גורר עם רכבו אישה בהיריון למרחק רב וגורם לפציעתה, באופן שהביא אותה למצב של חוסר הכרה. לדבריו, הוא הכחיש מיד את הדברים והוסיף שכשהעיתונאית "אמרה לי 'אישה בהיריון', אמרתי 'ואם היא לא היתה בהיריון היה מותר לעשות דבר כזה?', איפה נשמע דבר כזה שאני אעשה דבר כזה ועוד תוך כדי

נסיעה? למחרת בבוקר, צר לי, היה על הדלת של הבית שלי מכתב מעורך דין שרוצה ממני 450 או 500 אלף ₪, זרקתי אותו כמובן כי לא התייחסתי לזה ברצינות. אני מעולם לא עשיתי דבר כזה, אני אהרוג את עצמי ולא אעשה דבר כזה, לא פגעתי בזבוב בחיי. אני לא אדם אלים..." הנאשם הוסיף והדגיש כי במהלך חקירת המשטרה הוא ביקש שיערך עימות בינו לבין המתלוננת, אך למרות זאת הדבר לא נעשה (פרוטוקול, עמ' 58 שורה 2 ואילך).

42. בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על גרסתו וטען כי לאחר שאמר למתלוננת שאין לו כבלים היא "התחילה לדבר לא יפה" ולאחר מכן דוד נתן לו מכה על מכסה המנוע (פרוטוקול, עמ' 59 שורה 24 ואילך). בהמשך אישר הנאשם שלרכבו לא נגרם כל נזק והוסיף כי גם לרכבו של דוד לא נגרם נזק (שם, עמ' 60 שורה 7 ואילך). הנאשם חזר וטען שהמתלוננת נפלה בשל כך שהיא תפסה בשיערו ונוכח תנועת הרכב, אך הכחיש כי גרר אותה; וכגרסתו: "מודה שלחצתי על הכפתור של החלון כדי להבהיל אותה שתוציא את היד, מודה ומתוודה שלחצתי על הכפתור של החלון כדי שתיקח את הידיים שלה חזרה. כשהיא הכניסה ידיים נבהלתי, זה עניין של שניות, באותו רגע עצרתי כששמעתי אותה צועקת" (פרוטוקול, עמ' 61 שורה 15 ואילך).

43. הנאשם הכחיש שהבחין כי המתלוננת היתה בהיריון והוסיף: "זוה גם לא משנה. כי גם אם היא לא היתה בהיריון אסור לי לתקוף אותה" (פרוטוקול, עמ' 62 שורה 2). כשהוטחו בנאשם דבריו שנרשמו על-ידי רס"מ ימין, שלפיהם בתגובה לתקיפה מצד המתלוננת "תפסתי אותה בשערה ובגלל זה היא נפלה" (ר' בפסקה 30 דלעיל), הוא טען שמדובר בטעות של השוטר, אשר התבלבל בין דבריו (של הנאשם) לבין דברי המתלוננת, והא ראייה שאפילו המתלוננת אינה טוענת שהוא תפס בשערה (שם, עמ' 62 שורה 27 ואילך; עמ' 67 שורה 20). הנאשם הוסיף: "האישה תפסה את השיער אצלי ואני אמרתי לשוטר שבגלל שהייתי תוך כדי נסיעה אני מעריך שמזה היא נפלה. אני לא מאמין שהיא עשתה הצגה שהיא נפלה" (שם, עמ' 63 שורה 4 ואילך).

44. הנאשם הלן על כך שהמשטרה לא זימנה לחקירה עדים שהיו במקום, לרבות העד שצוין במפורש בדו"ח של רס"מ ימין (פרוטוקול, עמ' 64 שורה 16 ואילך). בנוגע לגרסת השכן הוסיף הנאשם שלדעתו מדובר ב"אשליה אופטית", עקב הסקת מסקנות מצד השכן לאחר ששמע את סיפורה של המתלוננת (שם, עמ' 65 שורה 28 ואילך). הנאשם שב והכחיש כי איים על המתלוננת ועל בעלה והוסיף כי נוסח האיום המיוחס לו הוא אבסורדי ומבקש לרמז למקצועו; וכטענתו: "אני לא אומר מילים כאלה, ראיתי שכתבו בכתב האישום שאימתי לחתוך אותה כאילו זה מתכון, 'לחתיכות קטנות'. תעשה לי טובה" (שם, עמ' 68 שורה 18).

ד. דיון והכרעה:

45. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו ונחקרו לפניי והתרשמתי מהן - ובמיוחד אמורים הדברים בעדויותיהם של עדי הראייה לאירוע, דהיינו: המתלוננת, דוד, השכן והנאשם - ולאחר שעיניתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומיהם של ב"כ הצדדים, אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

46. ייאמר מיד, כפי שצוין גם בפתח הכרעת הדין, כי נוכח הראיות שנפרשו בבית המשפט לא יכול להיות ספק-ספיקא שתיאור עובדות האירוע בכתב האישום הוא גם חלקי וגם לא מדויק. כאמור, האירוע

היה מורכב בהרבה מהמתואר בעובדות כתב האישום, כלל מספר שלבים נפרדים והתרחש באופן שונה מהנטען בכתב האישום. בנוסף, חקירת האירוע בוצעה באופן שאינו מיטבי, וזאת בלשון המעטה, ואף היבט זה מוביל לכך שכיום - בחלוף מספר שנים מיום האירוע - לא ניתן לקבוע במדויק כיצד השתלשל האירוע וכיצד בדיוק התפתח עד לתוצאתו המצערת.

47. אכן, חלוף הזמן נגרם כל-כולו בעטייה של התנהלות הנאשם ועל כן אין מקום לזקוף אותו לזכותו של הנאשם (השווה לאמור בפסקה 6 דלעיל). עם זאת חשוב להדגיש, כי התקלות המשמעותיות בחקירת האירוע אינן קשורות לסוגיית חלוף הזמן כשלעצמה:

ראשית, באופן חריג ממש, ככל הנראה לא ידועה למאשימה זהותו של שוטר הסיור שהגיע לזירת האירוע ואף שוחח עם עדים במקום. יוטעם, בהקשר זה, כי שוטר הסיור האמור לא צוין כעד בכתב האישום וממילא לא הובא לעדות בבית המשפט.

שנית, ואולי כתולדה ממחדל חריג זה, עדים שהיו במקום והיו יכולים לשפוך אור על האירוע לא נחקרו, על כל המשתמע מכך. יוטעם, כי אף לפי גרסת המתלוננת נכחו במקום שלושה עדים נוספים, וגם השכן וגם הנאשם ציינו נוכחות של עדים נוספים.

ושלישית, דו"ח הפעולה (ת/2) שכן הוגש - של רס"מ ימין, שוטר התנועה - נערך ונרשם בצורה לא ברורה, כאשר בסופו של דבר מצוין בו, בדיוק כגרסת הנאשם, כי השוטר הפנה את הצדדים "**להגשת תלונה הדדית**". בדו"ח אף נרשם שהמתלוננת לא ביקשה להתפנות לטיפול רפואי אלא אמרה שתפנה לטיפול בעצמה.

(1) עבירת האיומים:

48. כפי שעולה מהראיות, כבר בתחילת האירוע (בשלב א') התפתחו חילופי דברים קולניים בין הנאשם, מצד אחד, לבין המתלוננת ודוד, מצד שני; ככל הנראה בעטיו של הנאשם. הנאשם, במקום לסייע למתלוננת ולדוד במצוקתם, נהג בחוסר סבלנות וכנראה גם בגסות רוח וכתולדה מכך חילופי הדברים הסלימו לכדי צעקות וקללות. עם זאת חשוב להדגיש, כי גם המתלוננת ודוד לא טמנו את ידם בצלחת, בהקשר זה, והטיחו בנאשם - אף לגרסתם - "מחמאות" ו"ברכות" לא קלות. דוד גם לא הכחיש כי פנה לנאשם באופן מתגרה, בכך שאמר לו שעד שלא יסיים את הטיפול רכבו יחסום את הרחוב "לנצח" (ר' בפסקה 21 דלעיל).

49. לטענת המתלוננים, בין הצעקות והקללות הנאשם גם אמר לדוד שיהרג אותו ויחתוך אותו ואת משפחתו לחתיכות - אמירות שהנאשם מכחיש את אמירתן ושאין נתמכות בעדויות אחרות כלשהן, לרבות באמירה הספונטנית של דוד שנרשמה על-ידי רס"מ ימין בדו"ח הפעולה ת/2. בנסיבות אלה יש קושי בקביעה חד משמעית, במידה שמעבר לספק סביר, מה בדיוק נאמר בין הצדדים. עם זאת ברור לחלוטין, כאמור, כי מדובר באמירות שנשזרו כחלק מחילופי הצעקות והקללות.

50. רבות נכתב אודות הקשיים המשפטיים הטמונים באבחנה בין התבטאות שהיא מותרת לפי עבירת האיומים לבין התבטאות אסורה לפיה, קושי הנובע - בין השאר - מהעובדה שקללות גרידא עשויות לעיתים לעורר בלב השומע פחד של ממש, כך שהאבחנה בין קללות לבין איומים, המגבשים עבירה פלילית, עשויה לעיתים להיות דקה מן הדק (לניתוח ביתר הרחבה, תוך הפנייה לאסמכתאות, ר' ת"פ 33623-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (08.07.2015), בפסקה 27 ואילך להכרעת הדין).

51. קושי זה מתעצם מאוד, כמובן, כאשר קשה לקבוע עובדתית - כבענייננו - מה בדיוק נאמר על-ידי הצדדים. לפיכך, כאשר בענייננו ברור שמדובר במסגרת של חילופי צעקות וקללות הדדית, כשכל אמירות שני הצדדים נעשו על רקע זה ובהקשר זה, ישנו ספק סביר, ואולי אף מעבר לכך, אם דבריו של הנאשם אמנם מגבשים את יסודות עבירת האיומים.

(2) עבירת התקיפה:

52. בהקשר לפגיעה במתלוננת (בשלב ג' של האירוע) הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין. אין ולא יכולה להיות מחלוקת, כי בשלב זה של האירוע נפלה המתלוננת ונחבלה כתוצאה מנפילתה (אם כי לא הוגשה תעודה רפואית אלא הוגשו רק תמונות של שפשופים ושריטות, ת/4).

53. דא עקא, שהתיאור בעובדות כתב האישום, שלפיו הנאשם גרר את המתלוננת עם רכבו למרחק של כחמישה מטרים, לא הוכח לפניי. בעניין זה ישנה משמעות מרכזית לעדותה של המתלוננת עצמה - העדה הקרובה ביותר לאירוע - שתיארה בהגינות אירוע של נפילה ארצה עקב כך שהנאשם "נבהל ותן גז" (ר' בפסקה 12 דלעיל). גם דוד סיפר כי הבחין - באמצעות מראת רכבו - בכך שהמתלוננת נופלת; כאשר לפי גרסת המתלוננת הוא אף פנה אליה ושאל אותה אם הנאשם נגע בה, משמע לא היה בטוח בכך. למעשה, האינדיקציה המשמעותית היחידה לגרירת המתלוננת על-ידי הנאשם מצויה בעדות השכן, אך בנסיבות הנ"ל אין די בה כדי להוכיח עובדה נטענת זו.

54. הנה כי כן, עסקינן כאן באירוע של נפילת המתלוננת בעקבות תנועת רכבו של הנאשם, באופן שגרם לה לחבלות. מתוך הראיות שהובאו בבית המשפט לא לחלוטין ברור מדוע קרתה נפילה זו ולמעשה הובאו לפניי, בהקשר זה, שלוש גרסאות שונות:

האחת - גרסת הנאשם, שלפיה המתלוננת נפלה משום שהיא אחזה בשיערו, תוך כדי תנועת רכבו.

השנייה - גרסת המתלוננת ובעלה, שלפיה המתלוננת נפלה משום שהנאשם תפס בידה והאיץ את תנועת רכבו.

השלישית - גרסת השכן, שלפיה המתלוננת תפסה בידו השמאלית של הנאשם, ולאחר מכן בכתפו, ובתגובה לכך תפס הנאשם את ידה של המתלוננת עם ידו הימנית וגרר אותה עד לנפילתה.

55. מכל מקום, תהא הגרסה המדויקת אשר תהא, המתלוננת עצמה ציינה כי דובר בתגובת-בהלה של הנאשם לכך שהיא ניגשה לרכבו ושלחה או ניסתה לשלוח את ידה לכיוון פיו. בנסיבות אלה, על פני הדברים יש קושי לקבוע - גם לפי גרסת המתלוננת - כי התגבשו יסודותיה של עבירת תקיפה הדורשת יסוד נפשי של מחשבה פלילית, כפי העבירה בה הואשם הנאשם.

56. אכן, אם בנסיבות האמורות אמנם תפס הנאשם בידה של המתלוננת, מדובר לכאורה בהתנהגות רשלנית מצידו של הנאשם, שהביאה לכך שהמתלוננת נפלה ונחבלה. ואולם, לא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון אם יש במעשי הנאשם שהוכחו כדי לגבש עבירה אחרת מעבירת התקיפה בה הוא הואשם בכתב האישום - כגון העבירה של חבלה ברשלנות לפי הוראות סעיף 341 לחוק העונשין - וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחסד"פ. על רקע זה, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין, איני מוצא מקום לעשות שימוש בסמכויות אלה מיוזמתי.

57. מעבר למגבלות הקבועות בדין באשר להרשעה בעבירה אחרת או נוספת לעבירות שנטענו בכתב האישום, במקרה דנא יש גם משקל של ממש - בהקשר זה - לאבחנה שנקטה המאשימה בין עניינו של הנאשם לבין עניינו של דוד. במה דברים אמורים: כזכור, אף לפי גרסתו של דוד עצמו, מעשיו נגד הנאשם עולים כדי ניסיון תקיפה אם לא תקיפה (סתם) ממש, וזאת בכך שדוד הכה על רכבו של הנאשם, תפס בידו של הנאשם ואף נטל את הטלפון שלו; ולאחר מכן במרדף שניהל דוד אחרי הנאשם - שברח מפניו "כמו עכבר" - והכל מתוך מטרה לפגוע בנאשם. אמנם ניתן בהחלט להבין לסערת-ליבו של דוד, לאחר שראה את אשתו-המתלוננת פגועה וחבולה, אך יש לזכור כי מעשיו הנ"ל של דוד החלו עוד לפני נפילת המתלוננת (בשלב ג' של האירוע). בנסיבות אלה, וכאשר אף לפי גרסת המתלוננת עולה כי מעשי הנאשם בהקשר לנפילתה הם לכל היותר מעשי רשלנות, אין זה מוצדק - גם בגדרי "הגנה מן הצדק" - שבית המשפט יפעיל, ועוד מיוזמתו, סמכויות שהן בבחינת חריג בסדרי הדין בפלילים.

ה. סוף דבר:

58. העולה מכל המקובץ הוא שבסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם לפני.

59. בשולי הכרעת הדין ונוכח כל האמור בה לא למותר לציין עוד, כי אין בתוצאות הכרעת הדין משום אמירה חיובית כלשהי על התנהגות הנאשם במהלך האירוע, או משום ביקורת על התנהגויות המתלוננת ובעלה דוד. הלכה למעשה, ההיפך הוא הנכון: כפי שצוין כבר בפסקה 48 דלעיל, חילופי הדברים הקולניים בין הנאשם לבין המתלוננת ודוד החלו והסלימו בעטיו של הנאשם. במקום לסייע למתלוננת ולדוד במצוקתם נהג הנאשם בחוסר סבלנות, בחוסר סובלנות וככל הנראה גם בגסות רוח, באופן שהסלים את האירוע. לפיכך, אין לנאשם להלין אלא על עצמו בכל הקשור לניהול המשפט נגדו.

יחד עם זאת, השאלה הטעונה הכרעה בפני בית משפט הדין בפלילים אינה שאלה של הליכות ראיות או של דרך התנהגות ראווה ומתחשבת, אלא אך ורק השאלה אם הוכח לפניו - ובמידה שמעבר לספק סביר - כי הנאשם ביצע את העבירות הפליליות שבהן הוא מואשם. בפרשה דנא התשובה לשאלה זו היא בשלילה, וזאת בשל הספקות העולים ממכלול הראיות כמפורט לעיל.

מספקות אלה זכאי הנאשם ליהנות. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, יום רביעי כ"ט אדר א' תשע"ט, 06 מרץ 2019, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.